

въ великолѣпна-та Св. Георгіева Сала влѣзе, хваня да ся крести, защото вѣрваше че въ церква влѣзе. Она многожды видѣ нѣкои безъ да ги познае, нѣкои сали, презъ кои-то минала уже бѣше кога-то тамъ отиде да ся представи. Только убо она тогѣа на состояніе-то си занята бѣше, и толкозь мисляше за важно-то дѣло, кое-то тамъ я бѣше завело.

Като она минуваше презъ една сала, умѣ-ать ѣ смаянъ отъ толко чудны работы, една-та отъ госпожи-те показа ѣ престола. Тутакси за-прѣся тамо съ уваженіе и страхъ обладана. “А! То е убо, речи, Императорскій Тронъ! Ето убо онова, отъ кое-то азъ толко много въ Си-“ берія ся страхувахъ! „ Страхъ-ать, който нѣ-кога тая мысль ѣ причиняваше. Воспоиннаніе-то на Императорски-те благодѣянія, приближа-емо-то избавленіе своего отца наполниха при-знательно-то нейно сердце съ неизречено сму-щеніе. Она пожелтѣла, крастосваше руцѣ-тѣ си, и, “Ето убо, повтаряше съ присѣкнать гласъ, “и совѣмъ замаяна, Царскій Тронъ! „ Попроси дозволеніе, да ся приближи, и съ трепетаніе приступи камто него, подпираема отъ двѣ го-спожи, кои-то и тѣ сами почувствоваха, на не-